

Αν ναι, τότε ξέρεις και από ΕΣΠΑ και κατά συνέπεια είσαι ικανός να διεκδικήσεις το δημαρχιακό θώκο. Δηλαδή, «από την πόλη έρχομαι και στην κορφή κανέλα».

Στη χώρα μας μπορεί να υστερούμε σε πολλά, τόσα που να μας σπρώχνουν στις «φιλάνθρωπες» αγκάλες διαφόρων «μηχανισμών» οικονομικής στήριξης. Όμως έχουμε ένα βασικό προτέρημα το οποίο αναμφίβολα κάνει τη διαφορά σε σχέση με τις άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Παράγουμε ανεξάντλητο αριθμό πολιτικών. Δυσανάλογα μεγάλο με τον αριθμό των κατοίκων μας και φυσικά αναντίστοιχο των πραγματικών μας αναγκών. Αν υπήρχε η δυνατότητα να εξάγουμε πολιτικούς είναι βέβαιο πως θα ισοσκελίζαμε το τεράστιο έλλειμμα των εμπορικών συναλλαγών μας.

Η δυνατότητα αυτή δυστυχώς δεν υπάρχει και έτσι το συγκεκριμένο «προϊόν» παράγεται αποκλειστικά και μόνον για την εγχώρια αγορά. Το αποτέλεσμα είναι η προσφορά να υπερβαίνει τη ζήτηση και φυσικά να υποβαθμίζεται η αξία του «προϊόντος» του οποίου η τιμή διολισθαίνει ολοένα και περισσότερο.

Παρόλα αυτά τα ελληνικά «φυτώρια» εξακολουθούν να παράγουν με τους ίδιους ρυθμούς πολιτικούς ρίχνοντάς τους στην κορεσμένη αγορά, κόντρα στους κανόνες της οικονομικής επιστήμης και γενικότερα της κοινής λογικής (που όπως φαίνεται έχει προ πολλού εγκαταλείψει τη χώρα)

Η πόλη μας θα ήταν φυσικά αδύνατο να υστερήσει έναντι του γενικού μέσου όρου. Αντίθετα μάλιστα έχει φτιάξει σχολή ολόκληρη που εν πολλοίς στηρίζει ή στηρίζεται στις παρακαταθήκες του Εθνάρχη, εκλεκτού γόνου του τόπου μας.

Ο πλέον προνομιακός χώρος έκθεσης των φερέλπιδων πολιτικών είναι αυτός της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας τοπικής αυτοδιοίκησης. Συνιστά το πρώτο σκαλί για την περαιτέρω αναβάθμιση τους. Εδώ τα πράγματα είναι σχετικά πιο εύκολα. Οι όροι που τίθενται μεταξύ άλλων είναι: επαρκής αριθμός συγγενών και κουμπάρων, υποτυπώδης γνώση της ελληνικής, υπέρμετρη φιλοδοξία (η ματαιοδοξία δεν βλάπτει), μία σχετική τριβή με τα κοινά (γενικώς και αορίστως), πλούσια γκαρνταρόμπα, ελαφριά (πολύ ελαφριά) διάθεση τέτοια που να προσαρμόζεται επαρκώς με τις απαραίτητες εμφανίσεις στους γάμους, τις βαφτίσεις, τα μνημόσυνα και τις κηδείες, άνεση μπροστά στους τηλεοπτικούς φακούς και ίσως το σημαντικότερο όλων που καθορίζει και το μέλλον του φιλόδοξου πολιτικού, να μιλάς για τα πάντα, να φαίνεσαι πειστικός αλλά να μη λες τίποτα απολύτως.

Οι τελευταίες εξελίξεις που θέλουν τον «Καλλικράτη» να καθορίζει με τρόπο εκβιαστικό τις επιλογές μας, έχουν επιφέρει σειρά ανακατατάξεων στους αυτοδιοικητικούς χάρτες της χώρας μας. Η διεύρυνση των Δήμων, υποβαθμίζει ακόμη περισσότερο το επίμαχο «προϊόν», αφού περιορίζει σημαντικά τη ζήτησή του. Λιγότεροι Δήμοι, λιγότεροι υποψήφιοι, περισσότερες δυσκολίες. Αλλά από την άλλη αυξάνει και το δέλεαρ αφού η πληθυσμιακή μεγέθυνση ανεβάζει το «πρεστίτζ» της αναμέτρησης.

Έτσι πριν αλέκτωρ λαλήσει, γέμισε «η αγορά» από πολιτικούς που διεκδικούν το όραμα και την ελπίδα, που θέτουν τον εαυτό τους στην υπηρεσία των δημοτών, που ζητούν να τους εμπιστευτούμε τα όνειρά μας, για να τα «οδηγήσουν» με ασφάλεια προς την «σωστή» κατεύθυνση. Δίπλα στους «παλαιάς κοπής» πολιτικούς, τους εθισμένους στη μακρόχρονη άσκηση της εξουσίας (και δεν υπάρχει χειρότερος εθισμός) εμφανίζονται οι «νέας κοπής» που διεκδικούν το δικαίωμα στην αλλαγή των ρόλων. Μέρα με τη μέρα στήνεται ένα ατελείωτο γαϊτανάκι γύρω από το οποίο χορεύουν δήμαρχοι, αντιδήμαρχοι, νομάρχες και αντινομάρχες, σύμβουλοι, παράγοντες των κοιμάτων, βουλευτές, γραμματείς και «φαρισάιοι» και όλα αυτά απέναντι σε ένα αποσβολωμένο κοινό που τα έχει κυριολεκτικά χαμένα. Με αφαιμάξεις μισθών, με το φόβο της ανεργίας και της αναδουλειάς να επικρέμεται ως δαμόκλειος σπάθη πάνω από το κεφάλι του, με τον «μπαμπούλα» του ΔΝΤ

μπροστά του, με την αίσθηση πως βουλιάζει ολοένα και περισσότερο σ' ένα ατέλειωτο τέλμα. Θεατής μιας παράστασης που δεν έχει τέλος, στην οποία όλοι του ζητάνε συμμετοχή και χειροκρότημα. Στην οποία όλοι τον τοποθετούν στο επίκεντρο του δημόσιου διαλόγου, πριν τις εκλογές, για να καταντήσει το σύνθημα υποζύγιο αμέσως μετά.

Ένα θλιβερό παιχνίδι που μέσα από τη διατήρηση των δημοκρατικών προσχημάτων απαξιώνει ολοένα και περισσότερο το πολίτευμά μας. Δυστυχώς με την ευθύνη των ίδιων των πολιτών που με τη σειρά τους έχουν και αυτοί εθισθεί στους όρους αυτού του παιχνιδιού αποδεχόμενοι άκριτα τους κανόνες του.

Η πόλη μας έχει πληρώσει και εξακολουθεί να πληρώνει βαριά τις φιλοδοξίες των πολιτικών της παραγόντων και φυσικά τις άκριτες επιλογές του εκλογικού σώματος. Η πόλη μας βολοδέρνει εδώ και δεκαετίες χωρίς μπουσούλα, χωρίς προοπτική, χωρίς συνοχή. Με Αρχές που με τη στάση τους υποβαθμίζουν το δημόσιο συμφέρον, αναδεικνύοντας τα οφέλη των ιδιωτών. Που έχουν καταντήσει την άσκηση πολιτικής σε απλή διεκπεραίωση υπηρεσιών (και αυτές ελλειπείς).

Καθ' όσον η πολιτική παραμένει στα χέρια «μικρών θαυματοποιών» που διακατέχονται από τη βαθιά αίσθηση πως διαθέτουν τη «Θεία χάρη» τόσο θα ματαιοπονούμε ελπίζοντας σε κάτι διαφορετικό.